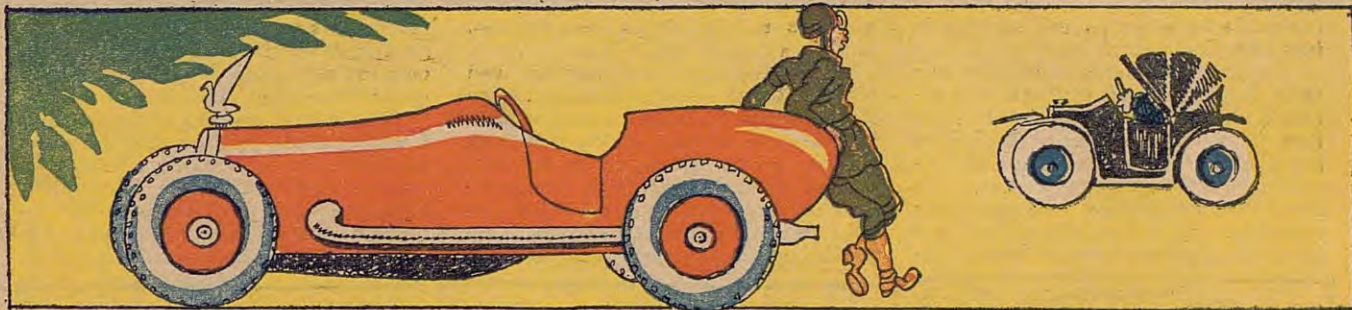

VIROLET

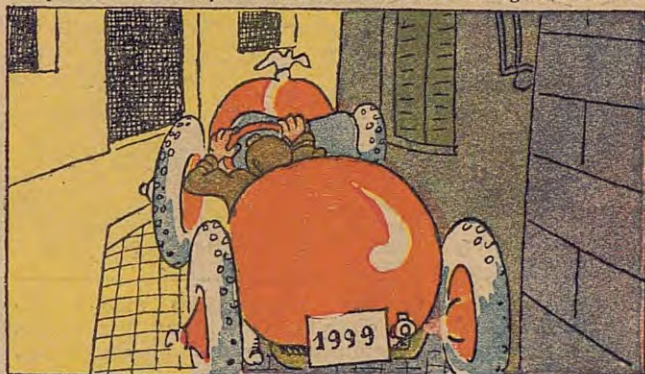
SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'EN PATUFET

L'Automobil de Moda

per CASTANYS

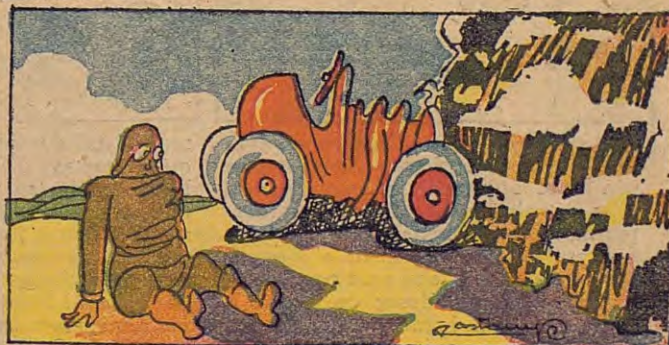
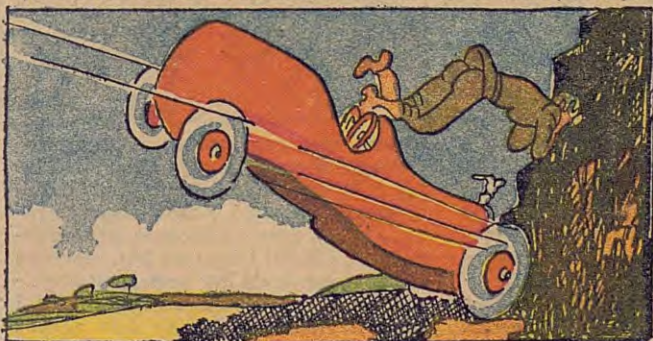
Després de tants precs com i va costar lograr que el seu pare li regalés un 40 HP. amb forma canot, en Lluís es va trobar amb la moda que imposava els cotxes petits. Tots els seus amics i coneguts anaven tancats en una mena d'esclap amb rodes, que era la última moda.

2. En Lluís, cansat tan orgullós del seu cotxe començà a avorir-lo. Cada vegada que es trobava en un carreró no podia maniar i pensava amb aquells cotxes petits que es ficaven per tot arreu, per carretera veia com agafaven els viratges més perillosos sense gens d'exposició.

4. Un dia en Lluís en ple vertigen de velocitat i abstrès per l'anhel de canviar el seu 40 HP. per un cotxe petit, no posà esment en l'accidentada que era la carretera i en un moment de distracció es trobà que no podia dominar els 40 HP.

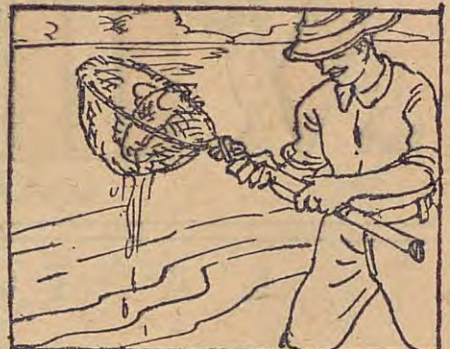
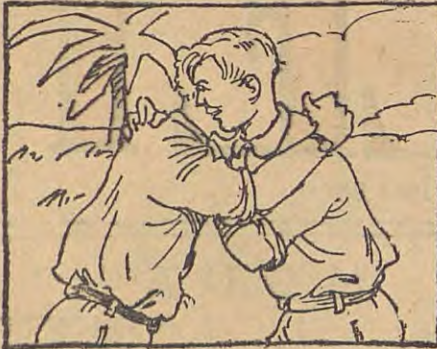
5. Va ésser un ail l'automòbil anà a topar contra un marge de tama ny natural i en Lluís queda assegut al mig de la carretera a deu metres del cotxe. Es quedà tristament el cotxe creient trobar-lo a bocins però en veure'l la seva alegria no tingué límits, Mercès a la topada el 40 HP. se li havia convertit en un cotxe petit.

Robinson 1926 o un any de vacances

Text d'en JOAQUIM FECIT

(Continuació)

Dibuixos d'en MIRET

tar-se. La seva norma era sempre la mateixa: Cap a l'Est!

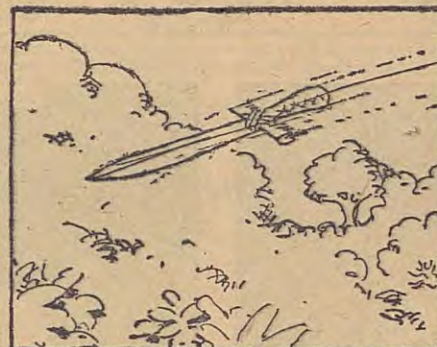
Després de moltes trifulques que seria llarg de contar, arribaren a la vora d'un riu. De bona gana s'hi haurien banyat, però desconfiaven. Qui sap si els cocodrils hi navegaven? Ompliren les cantimplores i begueren amb fruïció i es remullaren. Allò era tornar a la vida. — Anem seguint el camí del riu i així almenys no ens faltará l'ai-

gua... a més el riu és dels nostres, també va cap a l'Est!

En un dels àpats — sempre trobaven alguna au que es deixava matar, — en Rafel suggerí que podrien menjar peix. I posaren en pràctica el seu enginy de pesca que consistia en fer un selabret amb la malla de la motxilla, subjectada a un bastó flexible que feia de cercol i aquest amarrat a un bastó. Amb paciència i temps aconseguí pescar tres

peixos dels quals, no pogué dir-ne el nom per ésser-li desconeguts. No cal dir quin fou celebrada la pesquera i amb quina gana foren devorats els peixos.

Més refets i animats i sobretot més frescos amb la proximitat del riu, el camí era més tolerable i a més de fer més via el feien amb més tranquil·litat. Seguint sempre el marge del riu caminaren tres jornades i al final, trobaren el mar... Ja els tenim a la tan de

sitjada costa! Allí per de prompte, el clima era més benigne, el mar és sempre refrescant, i allí tenien més possibilitat de trobar poblat, de veure passar alguna embarcació, qui sap!

El paratge era realment acceptable. El mar i el riu que hi convergia i els arbres annexes al riu que donaven ombra. En Quimet insinuà que fóra un bon plan el construir-se una balsa i per mar, anar cóstejant fins a trobar un

poblat o un port des d'on posar-se en comunicació amb el món. En Rafel ho trobà encertat i tot seguit rumiaren la manera de posar-ho en pràctica. En Quimet estava prenent mides amb la vista, a un arbre de mida convenientment al seu objecte quan el sobtà com un llampec que li passà pels seus ulls.

Obrí els ulls desmesuradament i veié clavat en l'arbre un exòtic punyal. Sí, havia passat fregant-li el cap...

Qui havia estat? Es girà i amb inexplicable esglai, veié a uns vint passos davant seu un grup d'enormes negres, bàrbarament armats. En Quimet s'engaltà l'arma disposat a disparar, però aquella gent no feren cas de la seva acció, es comprenia que no havien vist mai cap arma. En Rafel que veié l'escena, amb igual espant que en Quimet, li féu un crit des de el seu lloc: — No tiris, per Déu! i per una inspira-

ció oportuníssima, en Rafel que havia llegit l'infantilment impressionables que són les races primitives, es posà unes ulleres verdes que portava a estones, per mor del sol, i encengué un cigarrer, traient ostensiblement el fum pel nas i la boca. Aquella gent passà instantàneament del desig de matar a l'admiració... un home que feia brotar foc del dits, que treia fum pel nas i per la boca i que tenia una mena d'ulls

mai vists! de seguit comprengueren que es tractava d'un ésser sobrenatural. En aquest instant un ocell es posà en una branca i Rafel d'un tret el féu caure mortalment ferit. L'efecte fou màgic. Tots es prosternaren en terra en senyal de submissió. De bona gana també Quimet i Rafel s'haurien agenollat per donar mercès a Déu d'haver-los providencialment inspirat per salvar-los la vida. De seguit el que semblava

ésser el més autoritzat del grup, vingué a fregar el nas en els genolls d'en Rafel. Allò semblava ésser un senyal d'amistosa disposició. Amb llengua estranya, i amb gestes indicaren que els seguissin, i Rafel i Quimet ben decidits a treure partit de llur paper, els seguiren amb aire ostensiblement altiu i perdonavides. Tot l'afany dels negres era d'alleguerir-los el camí i apartaven la brossa perquè passessin millor.

(Continuarà)

MISCEL·LANIA

Dibuixos d'En CORNET

DE MICA EN MICA

En Ton comprà un porcell i el posà a la cort per engreixar-lo. Però al cap d'uns quants dies deixà de donar-li menjar.

La bèstia s'aprimava extraordinàriament i per fi un amic d'en Ton li ho féu notar.

— Per què no li dones més menjar al porcell? No veus com s'aprima?

— Veuràs, ara el que vull és que s'allargui; quan sigui prou llarg ja li donaré menjar perquè s'eixampli.

EL FUMADOR

— Jo sóc l'home que fuma més de la Península. Però mai no fumo cigars, — deia un fabricant d'embutits.

— Prefereix cigarretes o pipa?

— No, tampoc.

— Doncs què fuma?

— Pernils i xorissos.

LLASTIMAI

— Avui he parlat amb un home molt interessant, un doctor budista, del Japó.

— Home, em sap greu no haver-lo vist. Tan malament que estic dels budells!

SEMPRE...

Un embriac anava pel carrer tintinejant. Un urbà va deturar-lo.

— No us en doneu vergonya d'embriagar-vos així? — li digué amb to de censura.

— Ve... veurà... senyor gu... guàrdia... jo sols... bec en dues... ocasions en ma vida...!

— Sí? i quines ocasions són?

— Sí, miri... quan... plou... i... quan no plou!

POLIDESA

En Pau Pelat era client de la Gran Sastreria Penya i Pinya, S. A. i els devia tres o quatre vestits que mai els pagava.

Per fi, en Penya digué a en Pinya: — Convindria escriure una carta a en Pelat per veure quan ens paga. Una carta polida però ferma.

En Pinya va escriure la carta i després l'ensenyà a en Penya. Aquest en haver-la llegida exclamà:

— Molt bé, això és el que cal. Es una carta perfectament cortès i polida però ensens convincent. Només que hi has fet dos errades d'ortografia, Pinya: *Bandit* ha d'acabar amb *t* i *infame* ha d'anar sense *h*.

LOGICA

Professor: Un paquet de nou lliures quant pesa?

Deixeble betzol: No ho sé.

— Home! Vejam, a quina hora surt el tren de les dotze?

— A les dotze.

— I doncs, quant pesa un paquet de nou lliures?

— Ah, sí! Dotze lliures!

INNECESSARIES

— Com és que et vens les camises de nit?

— Es que m'han fet vigilant.

AMABILITAT

Una senyora entrà a ca l'adroguer a fer ses compres, i a l'hora de pagar s'adona que s'havia descuidat el moneder a casa.

DENTADURA SALVADA

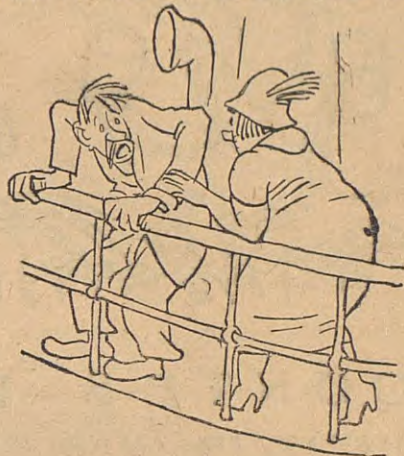
Don Pau i la seva esposa decidiren anar a passar una temporada a Mallorca per fruit de la pau i beatitud d'aquella formosa illa que tant havien sentit lloar.

Però aquest viatge per més que és

per En GUILLEM D'OLORÓ

bonic, té els seus inconvenients i no n'és pas el menys gros l'haver d'embarcar-se i travessar cent milles de Mediterrà turbulent.

Poc després d'haver sortit del port començà la dansa. El vaixell es gronxava violentament i ses sotragades re-

percutien en els estòmacs dels passatgers, els quals sobtadament sentien curiositat d'investigar els secrets submarins i corrien a abocar-se tafanera-ment a la barana.

Don Pau i sa muller no trigaren a seguir el moviment general. Recolzats ambdós a la barana esperaven amb ànsies el tràgic moment de la sublevació gàstrica quan, de sobte, la senyora tingué una idea ràpida.

— Paul! — exclamà, dirigint-se al seu marit — fica't les dents a la butxaca, de pressa!

I començà la tempesta.

CANÇÓ DE TAVERNA

La següent conversa fou escoltada l'altre dia per un senyor que passava davant d'un bar al mateix temps que en sortien dos clients del nas vermell:

— Ves! — deia l'un. — Aquest poca-solta de taverner ens volia fer creure que no havies pagat!

— Sí — respongué l'altre — i jo li volia fer creure que sí que havia pagat!

CONTES POPULARS RUSSOS

ADAPTATS PER JOAN GOLS AMB IL·LUSTRACIONS DE JOAN G. JUNCEDA

ELS TRES GUERRERS

(Continuació)

Després tocà el cavall amb els esperons, i ben aviat atrapà l'Ilia Muròmetz:

— On voleu que us segueixi, noble guerrer: al davant vostre, al vostre costat o bé al darrera?

— No m'ho pregunteu a mi. Pregunteu-ho al nostre germà d'armes el gran Foma Berennikhov!

N'Epihan Popòvitx s'atansà a en Foma i li preguntà el mateix, i ell respongué, majestuós:

— Seguiu al meu darrer!

Al cap de molts dies de cavalcar per països desconeguts arribaren a uns jardins esplèndids. N'Epihan i n'Ilia plantaren llurs tendes de campanya, i Foma es va ajeure a terra al damunt d'un sac.

Aquell jardins pertanyien al Tsar Goluboi (5), qui estava en guerra amb el Tsar Txerniy (6), el qual havia enviat contra aquell sos vuit millors guerrers.

Quan el Tsar Goluboi s'enterà que

(5) Tsar Blau.

(6) Tsar Negre.

en sos jardins hi estava acampat un terrible guerrer de la fama d'en Foma, immediatament li trameté un missatge, que deia:

«Invicte guerrer Foma Berennikhov: Jo. el Tsar Goluboi,estic en guerra amb el Tsar Txerniy. Vols donar-me la teva ajuda?»

En Foma, quan rebé aquell missatge el féu llegir per un dels seus dos acompanyants per donar-se més importància.

— Està molt bé! — féu al final.

— Que hi anireu vós mateix — li preguntaren n'Ilia i n'Epihan — o bé no us voleu molestar i voleu que hi anem nosaltres per vós?

— Vés-hi tu, valent Muròmetz.

N'Ilia se n'hi va anar, i de la primera embestida ja va matar més de la meitat dels enemics fen el molinet amb el mandoble; la resta van fugir esgarriats, abandonant al camp tota mena d'armes i bagatges.

El Tsar Txerniy, quan s'enterà de la desfeta del seu exèrcit, va fer una selecció de les tropes que li quedaven

i la va enviar de nou contra el Tsar Goluboi. Quan aquest ho va saber va cuitar a demanar auxili de bell nou a Foma Berennikhov:

— Que voleu anar-hi vós, o bé voleu que hi anem nosaltres? — li preguntaren n'Epihan i n'Ilia.

— Vés-hi tu, valerós Epihan Popòvitx!

N'Epihan guarní el cavall i empenqué el camí del campament dels exèrcits enemics. Quan hi arribà era ja vespre, el qual vol dir que ni tan sols el veieren venir, i se'l varen sentir al damunt quan menys s'ho esperaven. N'Epihan s'atipà de repartir cops de sabre a dreta i esquerra; els guerrers del Tsar Txerniy, a les fosques com estaven, es mataven els uns als altres fins que no en va quedar ni un per llavor.

Quan el Tsar Txerniy s'enterà de la anihilació del seu exèrcit, recollí les tropes que li quedaven i decidí jugar-se el tot per tot: Cridà els seus nou guerrers més valents, i els digué:

— Jo crec que nostre enemic ens

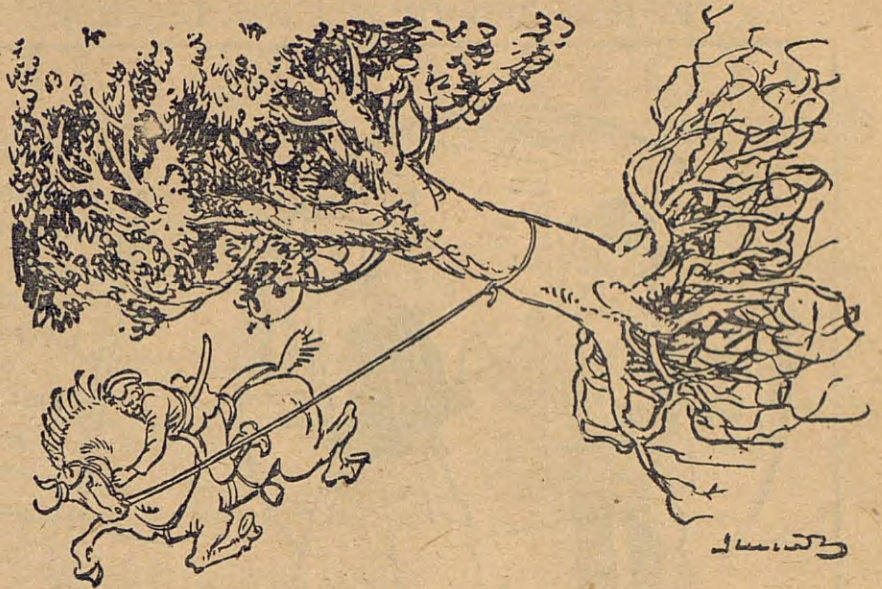
guanya per l'astúcia i no per la valentia. Jo crec que ara el que hem de fer és vigilar el que farà nostre enemic i fer-ho així mateix nosaltres. Jo vindré en persona a dirigir el combat.

N'Ilia Muròmetz i n'Epihan Popòvitx tornaren a dir a en Foma Bernnikhov:

— Voleu anar-hi vós o bé voleu que per vós hi anem nosaltres.

En Foma, pensà: «Si sempre els hi envio a ells acabaran per perdre la creença que tenen de la meua valentia», i no obstant i estar mort de por, pujà a cavall i se'n va anar a la recerca de l'enemic. Quan era pel camí, començà a pensar en l'horrible mort que l'esperava; va anar esgarrifant-se esgarrifant-se fins que per fi decidí tapar-se els ulls amb un mocador anusat al clatell per no veure com venien els exèrcits enemics. El Tsar Txerniy, quan veié que l'enemic que s'atansava duia e's ulls tapats, ordenà a les seves tropes que tots es tapessin d'ulls; pensant que això era un dels medis que emprava el seu enemic per guanyar. Mentrestant en Foma, qui anava esperant que d'un moment a l'altre el treguessin del món, va espigar un xic per sota el mocador, i en veure que tothom que era al seu davant portava els ulls tapats, va animar-se tot i començà a repartir llançades i cops de sabre per totes bandes. La desfeta que hi hagué en els exèrcits enemics fou atroz, i el Tsar Txerniy ordenà tocar retirada en tota la línia.

El trist cavall d'en Foma, que prou tronat i arnat estava, va caure desmaià a terra; aleshores en Foma provà de muntar-ne un de negre i lluent

que estava sense genet i que havia pertangut al més ferm guerrer enemic, però en vista que el cavall no es volia deixar muntar de cap manera, el va fer parar a la soca d'un arbre, s'enfilà a dalt, i quan fou a la branca del damunt es deixà caure eixancarrat a la sella del cavall.

Tantost el cavall negre sentí el pes d'en Foma al seu llom, pegà una estravada tan terrible que arrencà l'arbre de soca i arrel i després seguí amb una cursa desenfrenada vers el lloc on s'havien retirat els exèrcits vençuts, arrossegant l'arbre i tot. En Foma vingà cridar:

— Socors! Socooors!...

I el cavall encara empenia la cursa més follament desbocat. No tardà gaire a encalçar les romanalles dels exèr-

cits fugitius, i la desfeta aleshores fou definitiva, car n'ocí més el cavall amb l'arbre al darrera que no pas en Foma amb l'espasa.

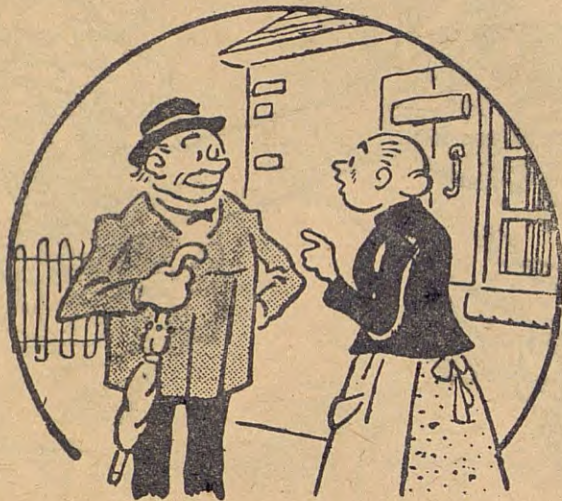
Per fi el cavall anà amansint-se i en Foma pogué dominar-lo; el deslliurà de la soca d'arbre i emprengué el retorn al palau del Tsar Goluboi.

Hom no pot pas explicar l'entusiasme del poble a l'arribada del nostre heroi, ni les grans festes que foren organitzades en son honor; festes que culminaren amb el casament d'en Foma Berennikhov amb la filla major del Tsar Goluboi i amb el nomenament de Generalíssim atorgat als valents Ilia Muròmetz i Epihan Popòvitx.

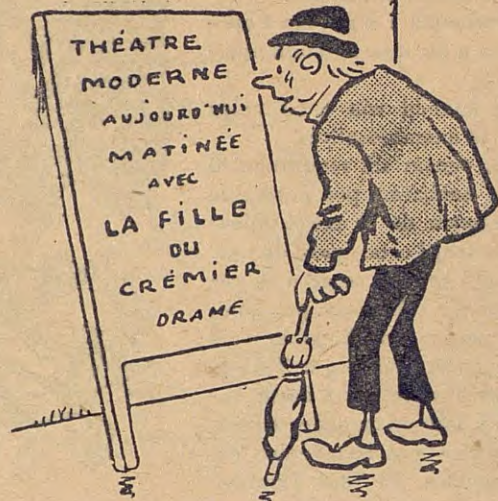
Que per molts anys puguin gaudir-ne en vida nostra.

En Simplici al teatre

— Adéu, me'n vaig a ciutat
 — Sobretot, torna aviat!

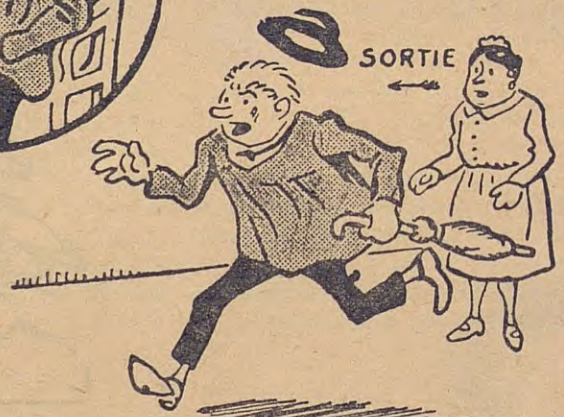
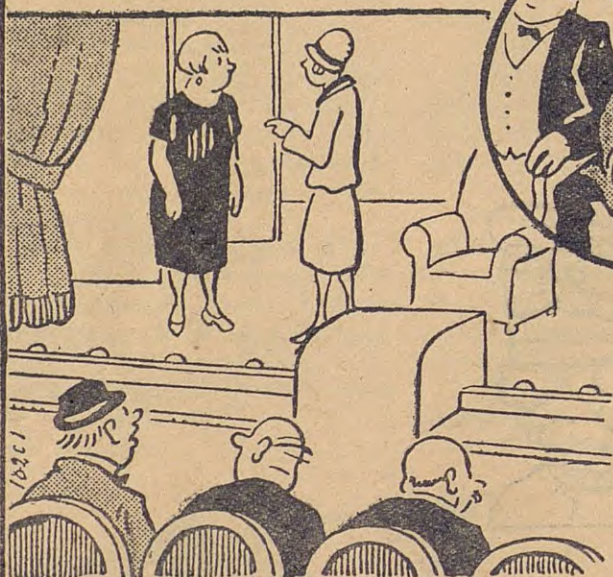
— Deurà ésser bonic això!
 Vaig a veure la funció.

— Segui aquí i estarà bé.
 — Mil gràcies. — No hi ha de què.

Té son i en quedà adormit
 sent: — Torni demà a la nit.

S. Cuillietz

I en despertar sent després:
 — Ahí em va dir que tornés.

— He estat un dia dormint!
 — diu en Simplici fugint.

UN RETALLET DE CADA COSA.

LLOCS ON NO HE ESTAT MAI

California. — Lloc cèlebre per l'abundància d'ort i argent que altre temps exportava. Avui les mines són exhaurides però els californins han descobert un nou torrent de metall preciós en la fabricació de pel·lícula cinematogràfica.

Hi ha una ciutat anomenada Los Angeles, habitada exclusivament per artistes de cine. Entre el nom (Los Angeles) i l'abundor d'astres de la pantalla aquesta ciutat deu semblar el cel. La veritat és, al contrari que entre la turbulència i avalot que regna en dita ciutat i la qualitat de les superultra-produccions que en surten, cal pensar que més aviat és una mena d'infern i que els tals Angeles són caiguts.

Abunden encara a Califòrnia els indis i cow-boys, però acostumen ésser de pel·lícula.

FAULES D'ISOP

XXI — El lleó, l'ase i la guineu

Un lleó, un ase i una guineu, s'associaren i eixiren llurs a caçar. Caçaren abundantment i el lleó ordenà a l'ase que fes les par's entre ells. L'ase va fer tres parts iguals i els cridà a collir. El lleó, enfadat, se'l menjà i manà llavors a la guineu que fes les parts. La guineu féu un gran munt amb la major part i es quedà ella poca cosa. El lleó llavors li digué:

— O amigal qui t'ha ensenyat a partir així. I contestà la guineu:

— La desgràcia de l'ase.

Moralitat: La falla mostra com els sofriments del veí són pels homes lliçons de prudència.

MÀXIMES POPULARS

Ni un botó de timbre no farà res si no se l'empeny.

L'obrer que treballa mirant sempre l'hora que és, no val el preu d'un rellotge barat.

Tot temps és bo per dur a cap una idea bona.

Qui vol obtenir quelcom per res

usualment sols obté trista experiència.

El savi aprèn molt dels betzols.

El camí de l'èxit passa per la muntanya de la dificultat.

No es dot fer tot en un dia però es pot fer quelcom.

NOVES I COMENTARIS

S'ha creat un nou jazz-band que segons els entesos, anirà lluny. Quan més lluny millor.

L'invenció del fenògraf fou accidentat. Un accident lamentable, podríem dir-ne.

Recentment s'hagué de suspendre un recitat de piano degut al soroll d'una tempesta. La Naturalesa és meravellosa!

HUMOR D'ALTRE TEMPS

— A sa mort, l'usurer Prat diu que féu deixes en gran.

— Prou que ho sé, digué en Joan, fins a mi em deixà... pelat.

A. E. O.

Deia un dia don Ambrós a un que anava de gorra:

— Si demà puja a la torra li daré un dinar d'arròs.

J. M. PASQUAL

No volia un canisser cada dia un bou matar i a l'alcalde d'aquell poble va acudir tot el veïnat demanant que cada dia almenys un bou fes matar.

El carnisser exclamava:

— Si sols en venc la meitat!

i l'alcalde li va dir:

— Te'n queda mig? Això rail pots matar-ne mig avui

i l'altre mig l'endemà.

— Quin temps del verb és *menjar*?

deia un noi al professor,

i el nen, sense vacil·lar,

va contestar: — El temps millor!

EL SARRACENO

Es trobà a faltà una manxa un llauer molt ignorant, i en dir: — Noi, saps qui l'ha presa?

son aprenent contestà:

— Ja em penso qui ho haurà fet!

— Qui? — El tintorer del costat, puix com diu: *Se quitan manchas* és segur que ell l'ha robat.

J. BUSQUETS

El meu amic Pau Galí, solament perquè el cognom li vaig dir abans que el nom es va enfadar molt ahí.

F. B.

Aquí jau un tafaner que morí tan sols pel gust de dà a sa muller el disgust de veure l'infern primer.

EL SARRACENO

Vostè vol que faci un brindis? i per mi no és cosa fàcil; si vostè vol fer-lo, faci'l, jo ja em brindo, vostè brindi's.

— Què em diu del drama d'en Pere que dilluns van estrenar?

Té tendències filosòfiques?

Brilla per la novetat?

Ensenya quelcom? — Si ensenyal Allí s'aprèn... a xiular!

M. BUSQUETS

JEROGLÍFIC COMPRIMIT

Da

No malalt

VAGA DE CONSONANTS

.a..e.o.a é. .o.a

.i .a .o .a .o .a

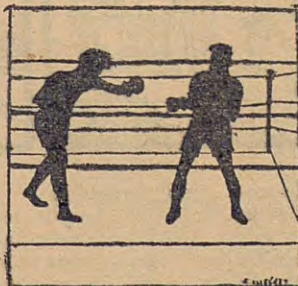
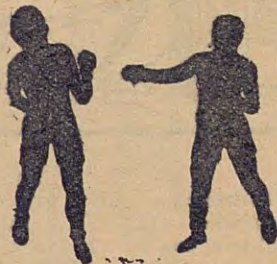
.a.. i .o .a .o. .o .o .a

.a.. e . o . a é . . o . a

Solucions al número anterior

Entressol

Gran concurs d'ombres xinesques

EL PRÍncep GRANOTA

(Acabament)

Conte de Grimm, dibuixos ner D'IVORI

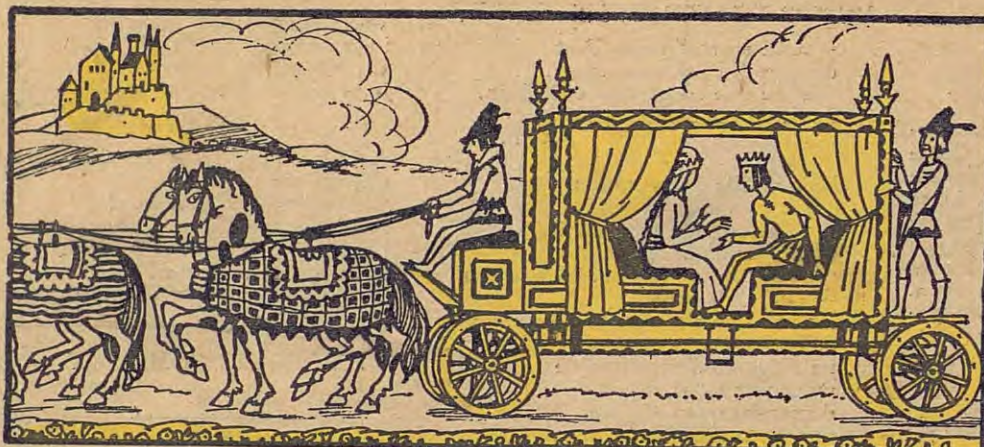
de complir el que digueres, vés i obre-li. Va obrir i la granota entrà.

Al cap d'una estona va dir: Vull pujar a la teva falda, princesa, i vull menjar amb el teu plat d'or. El Rei li féu fer el que havia promès.

La granota va dir que tenia son i la princesa va tenir de dur-la la seva cambra perquè dormís, malgrat la repugnància que li feia, agafada per una pota, amb dos dits. Quan la princesa fou al llit, la granota volgué pujar al

costat d'ella. Però fou tanta la repugnància que li va agafar, que la va llençar fortament contra la paret, bo i dient: Té, ara descansaràs, granota fastigosa!

Però quina no va ésser la seva gran-

sorpresa, en veure que en caure a terra es convertia en un príncep hermos.

De seguida ho digué als seus pares els quals veient-los enamorats i havent escoltat del príncep, la seva història, que una bruixa l'havia convertit en

granota i que sols una princesa, que fóra la seva muller podria desencantar-lo, decidiren casar-los. Al dia següent de les noces s'estaven esperant la sortida del sol per anar a les terres del príncep.

I així ho feren a dalt d'una carrossa tirada per set cavalls, al darrera hi anava el vell criat Enric, el qual feia molt temps que el pobre s'havia anat aprimant de resultes del disgust de veure el seu amo tornat granota, i de

por que el cor li saltés, s'havia cosit sobre el vestit unes barnilles d'acer; tan gran era la seva pena!

En ésser pel camí es va sentir un soroll sec de cosa que es trencava. El príncep va dir-li: Enric què és aquest soroll? que s'ha trencat alguna molla de la carrossa? — No senyor va dir (i aquí va engegar un vers inventat d'ell

molt graciós):

No, senyor, no s'ha trencat. Es tan sols una barnilla de les que sobre el meu cor per impedir que em saltés, de tanta pena i dolor, vaig posar en els jorns tristos en què éreu granota vós. Els va fer molta emoció tanta fide-

litat, i pogueren sentir com de la alegria s'anaven trencant les altres dos barnilles, pels grans salts que li donava el cor. Va passar temps, l'Enric s'havia engreixat altra volta per la satisfacció de veure'ls feliços quan ell els anava a acompanyar en el seus passeigs diaris. I tots plegats foren feliços durant la resta de sa llarga vida.